SIMONE ELKELES

Legile atracției

CHIMIE PERFECTĂ 2

3

CARLOS

— N-am nevoie de niciun ghid.

Astea sunt primele vorbe care îmi ies din gură în clipa când domnul House, directorul Liceului Flatiron, mă prezintă Kiarei Westford.

— Ne mândrim cu programul nostru de sprijinire a integrării noilor elevi, îi explică domnul House lui Alex. Ajută mult la o tranziție lină.

Fratele meu dă din cap aprobator.

— Nicio problemă, din punctul meu de vedere. Sunt întru totul de acord.

— Nu şi eu, bombănesc.

N-am nevoie de niciun blestemat de ghid, şi asta pentru că (1) din felul în care Alex a salutat-o pe Kiara, e clar că se cunoşteau dinainte, (2) tipa nu e deloc mişto; are părul strâns într-o coadă de cal, poartă bocanci din piele pentru cățărări pe munte, o pereche de colanți trei sferturi cu logoul Under Armour[1] ițindu-se la bază şi e acoperită de la gât până la genunchi cu un tricou lălâu pe care e imprimat cuvântul

[1] Marcă de echipament sportiv.

ALPINIST, și (3) nu-mi trebuie niciun babysitter, și cu atât mai puțin unul ales de fratele meu.

Domnul House stă așezat în fotoliul lui mare din piele maro și îi întinde Kiarei o foaie cu programa mea școlară. Grozav, acum tipa știe unde ar trebui să mă aflu în orice clipă. Dacă situația nu ar fi atât de umilitoare, mai că m-aș prăbuși de râs.

— Liceul nostru e mare, Carlos, zice House, de parcă n-aș fi în stare să-mi găsesc singur drumul. Kiara este o elevă eminentă. O să-ți arate care e dulapul tău la vestiar și în prima săptămână o să te conducă la toate sălile de clasă.

— Ești gata? mă întreabă tipa cu un zâmbet larg pe față. Clopoțelul a sunat deja a doua oară; începe prima oră.

Pot să cer un alt ghid, unul care să nu rânjească așa fericit că vine la școală la șapte treizeci dimineața?

Alex îmi face semn să ies și îmi vine să-i arăt degetul, dar nu sunt deloc convins că directorul ar aprecia gestul.

O urmez pe *eleva eminentă* afară, pe coridorul pustiu, și am senzația că am intrat în iad. Holul e mărginit de dulapuri și pe pereți sunt lipite afișe. Pe unul scrie DA, PUTEM[1]! — VOTEAZ-O PE MEGAN HAHN PREȘEDINTĂ A CONSILIULUI ELEVILOR!, iar pe un altul JASON TU — TIPUL PE CARE TU TE POȚI BAZA[2] — TREZORIER AL CONSILIULUI!, alături de alte afișe, concepute pentru cel care îndeamnă SĂ FACEM DIN PRÂNZURILE MAI SĂNĂTOASE O REGULĂ[3] — VOTAȚI-L PE NORM REDDING!

[1] În lb. engleză *Yes we Kahn*: joc de cuvinte bazat pe similitudinea fonetică dintre numele Kahn și verbul *can* (a putea).

[2] În lb. engleză *Go-tu guy*: joc de cuvinte; numele Tu și conjuncția *to* (*go-to-guy*) se pronunță la fel.

[3] În lb. engleză *Make healthier lunches the norm;* joc de cuvinte între prenumele Norm și substantivul *norm* (regulă, normă).

Prânzuri mai sănătoase?

La naiba, în Mexic mâncam ce ne aduceam de acasă sau porcăriile pe care ni le trânteau în față. Nu existau alternative. Acolo unde am locuit eu în Mexic, oamenii mâncau ca să supraviețuiască, fără să-şi facă griji în privința caloriilor sau a carbohidraților. Asta nu înseamnă că în Mexic nu există oameni care trăiesc ca nişte regi. La fel ca în America, şi acolo sunt zone de bogătani în fiecare din cele treizeci şi unu de state…, numai că familia mea n-a avut şansa de a locui în nici una din ele.

Locul meu nu e la Liceul Flatiron şi mai mult ca sigur că nu intenționez să mă țin după fătuca asta toată săptămâna. Mă întreb cât o să reziste până ce renunță la programul ăsta idiot de integrare.

Mă îndreaptă spre un dulap în care îmi vâr boarfele.

— Dulapul meu e la alte două distanță de al tău, mă anunță ea, ca şi cum asta ar fi o treabă nemaipomenită.

Când termin cu aşezatul lucrurilor în dulap, îmi studiază foaia cu programa şcolară, în timp ce merge pe hol.

— Sala de curs a domnului Hennesey e cu un etaj mai sus.

— *Dónde está el servicio?*[1] o întreb.

— Ă? Nu învăț spaniola. *Je parle français* — vorbesc franceza.

— De ce? Sunt mulți francezi în Colorado?

— Nu, dar vreau să fac un semestru în străinătate, în Franța, în anul doi de colegiu, aşa cum a făcut şi mama.

Mama mea nici măcar n-a terminat liceul. A rămas însărcinată cu Alex şi s-a măritat cu tata.

[1] Unde e toaleta? (lb. spaniolă).

— Vrei să zici că-nveți o limbă pe care o s-o folosești numai un semestru? Mi se pare o prostie.

Mă opresc când ajungem în dreptul unei uși pe care e lipit un abțibild care are desenat pe el un bărbat. Arăt cu degetul mare spre ușă.

— *Servicio* înseamnă toaletă… Te-am întrebat unde e toaleta.

— A! zice ușor confuză, de parcă nu ar ști cum să rezolve o deviație de la program. Bine. Atunci cred c-am să te aștept aici.

E momentul să mă distrez nițel, bătându-mi joc de ghidul meu.

— Asta dacă nu vrei să intri ca să-mi arăți locul… Nu știu până unde ai de gând să mergi cu chestia asta cu ghidarea.

— Nu *atât* de departe, zice făcându-și gura pungă, de parcă tocmai a înghițit o lămâie acră și clătinând din cap. Du-te înăuntru. Te aștept aici.

Intru și îmi sprijin brațele de chiuvetă, trăgând aer adânc în piept. Tot ce văd în oglindă e un tip a cărui familie îl consideră un ratat.

Poate c-ar fi trebuit să-i spun adevărul mamei: că fusesem dat afară de la fabrică pentru că o protejasem pe micuța Emilie Juarez, de numai cincisprezece ani, de hărțuielile unuia dintre supraveghetori. Era și așa destul de rău că fusese nevoită să abandoneze școala pentru a munci ca să-și ajute familia. Atunci când tipul s-a gândit că-și poate permite să-și pună labele jegoase pe ea numai pentru că era *el jefe*[1], mi-am ieșit din minți. Da, mă costase slujba…, da' meritase și aș proceda oricând la fel, indiferent de consecințe.

[1] Șeful (lb. spaniolă).

Un ciocănit în uşă mă readuce la realitate, şi anume faptul că trebuie să fiu escortat la ore de o fată îmbrăcată ca şi cum ar fi gata să plece să escaladeze un munte. Nu mi-o pot imagina pe Kiara având vreodată nevoie de ajutorul unui băiat, care să se bată pentru ea; în caz c-ar fi ameninţată de vreun tip, probabil că l-ar strangula cu tricoul ăla lălâu al ei.

Uşa se crapă nițel.

— Eşti acolo? aud vocea Kiarei rezonând în baie.

— Mda.

— Ai terminat?

Îmi dau ochii peste cap. Un minut mai târziu, când ies şi o iau spre scări, observ că escorta mea nu mă urmează. Stă pe holul pustiu, cu o privire acră încremenită pe față.

— N-ai avut nevoie la toaletă, zice cu o voce iritată. Ai intrat acolo ca să tragi de timp.

— Eşti un geniu, răspund pe un ton sec şi încep să urc scările două câte două.

Unu la zero pentru Carlos Fuentes.

O aud bocănind în urma mea, încercând să țină pasul. O iau înainte pe holul de la etajul unu, cu gândul la diverse modalități de a scăpa de ea.

— Mersi că m-ai făcut să întârzii degeaba la oră, zice Kiara grăbind pasul.

— Nu da vina pe mine. N-a fost ideea mea să-mi iau un babysitter. Şi, ca să ştii, sunt în stare să-mi găsesc singur drumul.

— Zău? Pentru că tocmai ai trecut de sala domnului Hennesey.

Rahat.

Eleva eminentă marchează şi ea un punct.

Scorul e 1–1. Nu-mi plac meciurile egale. Îmi place să câştig… la diferență mare.

Fără să vreau, mă enervez observând licărul de amuzament din ochii ghidului meu.

Mă apropii de ea, mă apropii foarte tare.

— Ai chiulit vreodată de la ore? o întreb pe un ton în care se amestecă răutatea şi flirtul.

Încerc s-o dezechilibrez, ca să preiau din nou controlul.

— Nu, răspunde ea încetişor, părând agitată.

Bun. M-aplec şi mai tare spre ea.

— Ar trebui să încercăm s-o facem împreună cândva, zic cu dulceață în glas, deschizând uşa clasei.

O aud cum îşi trage răsuflarea. Uite ce-i, nu eu am cerut să am o față şi un corp după care fetele se dau în vânt. Însă, mulțumită amestecului ADN-urilor părinților mei, le am pe amândouă şi nu mi-e deloc ruşine să mă folosesc de ele. Fața, demnă de invidia lui Adonis, e unul din puținele avantaje care mi-au fost oferite în viață şi intenționez să-l exploatez la maximum, în scopuri bune sau rele.

Kiara mă prezintă rapid domnului Hennesey şi iese la fel de iute pe uşă. Sper că modul meu de a flirta a speriat-o de-a binelea. Dacă nu, va trebui ca data viitoare să mă străduiesc mai mult. Stau la ora de matematică şi mă uit prin clasă. Toți copiii par să provină din familii de oameni avuți. Şcoala asta nu seamănă deloc cu liceul din Fairfield, suburbia oraşului Chicago unde am locuit înainte de a ne muta în Mexic. La Liceul Fairfield, aveam copii bogați şi copii săraci. Liceul Flatiron aduce mai degrabă cu una din şcolile alea particulare scumpe din Chicago, unde elevii poartă numai țoale de firmă şi conduc maşini fițoase.

Obişnuiam să ne batem joc de elevi ca ăia. Şi acum am ajuns să fiu înconjurat de ei.

Lecția de matematică se termină şi Kiara mă aşteaptă în faţa uşii. Nu-mi vine să cred când o văd.

— Cum a fost? mă întreabă cu voce tare, ca să acopere zgomotul elevilor care se grăbesc să ajungă la ora următoare.

— Doar nu vrei să-ți răspund cinstit, nu?

— Probabil că nu. Haide, nu mai avem decât cinci minute.

Îşi croieşte drum printre elevi şi eu o urmez, uitându-mă cum coada îi saltă la fiecare pas, de parc-ar fi un cal.

— Alex m-a prevenit că eşti un rebel.

O, şi încă n-ai văzut nimic.

— Cum l-ai cunoscut pe fratele meu?

— A fost studentul tatei. Şi mă ajută să-mi recondiționez maşina.

Chica[1] asta e ceva de necrezut. Îşi recondiționează maşina?

— Ce ştii tu despre maşini?

— Mai multe decât tine, îmi aruncă peste umăr.

Râd.

— Vrei să pui pariu?

— Poate, zice şi se opreşte în faţa unei clase. Aici e sala de biologie.

O puicuță tare de tot trece pe lângă noi şi intră în clasă. E îmbrăcată în blugi strâmți şi o bluză încă şi mai mulată pe corp.

— Uau, cine-i tipa?

— Madison Stone, mormăie Kiara.

— Fă-mi cunoştință cu ea.

— De ce?

Pentru că ştiu că asta te-ar enerva la culme.

— De ce nu?

[1] Fetiță, fătucă (lb. spaniolă).

Îşi strânge cărţile la piept de parc-ar fi un scut armat.

— Pe moment, îmi vin în minte vreo cinci motive pentru care n-aş face-o.

Ridic din umeri.

— OK. Hai să le auzim.

— N-avem timp, o să sune clopoțelul. Crezi că poți să te prezinți şi singur doamnei Shevelenko? Tocmai mi-am amintit că mi-am uitat tema la franceză în dulap.

— Atunci e cazul să o iei din loc, zic uitându-mă la încheietura mâinii, pe care nu am niciun ceas, deşi nu cred că tipa a observat. O să sune clopoțelu'.

— Ne vedem aici, după oră, spune şi o ia la fugă pe coridor.

Intru în clasă şi o aştept pe Shevelenko să-şi ridice ochii şi să mă bage în seamă. Stă la catedră şi lucrează la computer; se pare că e ocupată să trimită un e-mail personal.

Îmi dreg glasul ca să-i atrag atenția. Îmi aruncă o privire, apoi schimbă programul pe calculator.

— Stai unde vrei. O să strig imediat catalogul.

— Sunt nou-venit, o informez.

Chestie de care ar fi trebuit să-şi dea singură seama, având în vedere că nu m-a văzut la față în cele două săptămâni de când a început şcoala, dar în fine…

— Eşti elevul ăla venit la schimb din Mexic?

Nu tocmai. Nu la schimb, ci *transferat*, dar am senzația că tipa asta nu se încurcă în detalii.

— Mda.

Nu pot să nu remarc picăturile de sudoare care îi atârnă de mustața pufoasă de culoarea piersicii. Din câte ştiu, există — cum se cheamă? — oameni care se ocupă de chestii dintr-astea. Mătuşă-mea Consuelo a avut aceeaşi problemă,

asta până când mama a pus mâna pe ea şi pe nişte ceară fierbinte şi le-a vârât pe amândouă în aceeaşi cameră.

— Vorbeşti engleza sau spaniola acasă? mă chestionează Shevelenko.

Nu sunt foarte convins că are dreptul să mă întrebe aşa ceva, dar ce mai contează?

— Ambele.

Îşi întinde gâtul şi se uită peste clasă.

— Ramiro, vino încoace.

Văd un tip Latino apropiindu-se de catedră. E o versiune mai înaltă a lui Paco, prietenul cel mai bun al lui Alex. Când erau în ultimul an de liceu, Alex şi Paco au fost împuşcați, chestie care ne-a dat tuturor viețile peste cap. Paco a murit. Nu ştiu dacă vom reuşi vreodată să trecem peste asta. Imediat ce fratele meu a ieşit din spital, ne-am mutat în Mexic, ca să stăm cu restul familiei. După aceea, lucrurile n-au mai fost niciodată la fel.

— Ramiro, el este…, zice Shevelenko, apoi se uită în sus la mine. Cum te cheamă?

— Carlos.

Îl măsoară pe Ramiro de sus până jos.

— Tu eşti mexican, el e mexican. Voi doi o să staţi împreună, sunteți amândoi vorbitori de spaniolă.

Îl urmez pe Ramiro spre una din mesele de laborator.

— Tipa-i pe bune? îl întreb.

— Cam da. Anul trecut, Heavy Shevy[1] i-a zis unui tip, Ivan, „rusul" vreo şase luni, înainte ca să-i învețe numele.

[1] În lb. engleză, *heavy* — tare, puternic; *shevy* (termen argotic) — discriminatoriu; porecla este menită să definească o persoană cu puternice manifestări rasiale, fiind totodată şi prescurtarea numelui Shevelenko în Shevy.

— Heavy Shevy?

— Nu te uita la mine, zice Ramiro. Nu eu i-am dat porecla. I se zice aşa de pe puţin douăzeci de ani.

Clopoţelul sună, dar toată lumea continuă să vorbească. Heavy Shevy se întoarce la computerul ei, ocupată cu mailul.

— *Me llamo*[1] Ramiro, dar sună prea mexican, aşa că toată lumea mă strigă Ram.

Şi numele meu sună prea mexican, dar eu nu simt nevoia să-mi pun sub semnul îndoielii moştenirea şi să mi-l schimb în Carl, de dragul de a mă integra. O singură privire dacă îmi arunci, şi-ţi dai imediat seama că sunt Latino, aşa că ce rost ar avea să pretind că sunt altfel? Întotdeauna l-am acuzat pe Alex că vrea să pară alb pentru că refuză să se lase strigat pe numele din certificatul de naştere, Alejandro.

— *Me llamo* Carlos. Poţi să-mi zici Carlos.

Acum, că mă uit la el cu mai multă atenţie, observ că Ram poartă o cămaşă de golf cu un logo de marcă. S-o fi trăgând el din Mexic, dar pun pariu că *su familia*[2] nu locuieşte acolo în apropiere de a mea.

— Deci ce poţi face pe aici ca să te distrezi? zic eu.

— Întrebarea e ce *nu* poţi face, răspunde Ram. Poţi să te-ntâlneşti cu amicii la Pearl Street Mall, să mergi la film, să faci plimbări, să te dai cu snow-boardul, să faci rafting, alpinism, să te duci la petreceri cu gagici din Niwot şi Longmont.

Niciuna din chestiile pe care le enumeră nu mi se par distractive, cu excepţia petrecerilor.

Vizavi de masa noastră stă puicuţa aia supertare, Madison. Hainele strâmte se asortează de minune cu părul blond

[1] Mă numesc (lb. spaniolă).

[2] Familia lui (lb. spaniolă).

înspicat, cu zâmbetul mare de pe faţă şi cu o pereche de *chichis*[1] încă şi mai mari, care ar putea rivaliza cu ai lui Brittany. Nu că m-aş chiombi la iubita fratelui meu, da' adevărul e că nu prea îi poţi rata.

Madison se apleacă peste masă.

— Înţeleg că tu eşti elevul cel nou, spune ea. Eu sunt Madison. Şi tu…

— Carlos, se bagă Ram în vorbă înainte ca s-apuc să zic ceva.

— Sunt sigură că ştie să se prezinte şi singur, Ram, sâsâie ea, apoi îşi dă părul pe după ureche, dând la iveală nişte cercei cu diamante care ar putea orbi pe cineva dacă soarele i-ar lovi în unghiul potrivit.

Se vâră şi mai tare în sufletul meu şi-şi muşcă buza de jos.

— Eşti tipul cel nou din *Meh-hee-co*?

E-ntotdeauna enervant când puştii albi îi imită pe mexicani. Mă-ntreb ce altceva a mai auzit despre mine.

— *Sí.*

Îmi aruncă un zâmbet sexy şi se apleacă şi mai mult spre mine.

— *Estás muy caliente.*

Cred că tocmai a încercat să-mi spună că sunt un tip *hot*. Nu aşa se zice în *Meh-hee-co*, da' mi-a căzut oricum fisa.

— Mi-ar prinde bine un prof particular de spaniolă. Ultimul pe care l-am avut a fost un dezastru.

Ram îşi drege glasul.

— *Qué tipa!*[2] În caz că n-ai ghicit deja, eu am fost ultimul ei profesor.

---

[1] Ţâţe (argou spaniolo-mexican).

[2] Ce mai tipă — ce tupeu pe tine (lb. spaniolă).

Rămân cu ochii fixați pe Madison. Îl are pe vino-ncoace şi n-are nicio problemă în a-şi etala activele. Deşi genul meu sunt *chicas* mexicane exotice, cu pielea de culoarea mierii, presupun că niciun tip nu e în stare să-i reziste lui Madison. Iar ea o ştie.

Când o fată de la o altă masă o strigă, mă întorc spre Ram.

— I-ai fost prof sau ai ieşit cu ea? îl întreb.

— Ambele. Câteodată simultan. Ne-am despărțit acum o lună. Ascultă-mi sfatul şi fereşte-te de ea. Muşcă.

— La modul propriu? zic eu rânjind.

— Pe bune, nu merită să te apropii ca să descoperi răspunsul. Află însă că spre sfârşitul relației noastre, eu devenisem elevul şi ea profa. Şi nu mă refer aici la spaniolă.

— *Está sabrosa*.[1] O să-mi încerc norocul.

— N-ai decât, omule, zice Ram ridicând din umeri, chiar în clipa când Heavy Shevy se scoală de pe scaun şi începe să ne predea. Numai să nu zici că nu te-am prevenit.

Deocamdată nu am de gând să fiu iubitul vreunei tipe, da' nu m-ar deranja dac-aş putea să aduc vreo câteva gagici de la liceul Flatiron acasă la Alex, doar ca să-i dovedesc că sunt exact opusul lui. Mă uit la Madison şi ea-mi zâmbeşte înapoi, de parcă mi-ar promite că mi-a rezervat ceva mai mult decât atât. Mda, ar fi candidata perfectă de dus acasă la Alex. Seamănă cu Brittany, numai că n-are aura aia de sfântă în jurul capului.

După ce mă chinui să trec peste orele de curs de dimineață, sunt mai mult decât pregătit să iau prânzul. Când sună clopoțelul, mă bucur că n-o găsesc pe Kiara în uşă, aşteptându-mă, aşa cum mi-a promis. Mă duc la vestiar şi scot din dulap sandvişul pregătit cu ce-am luat de prin frigiderul lui Alex.

[1] Minunat (lb. spaniolă).

Poate că ghidul meu m-a părăsit. Chestie care nu m-ar deranja câtuşi de puţin, atâta doar că-mi ia vreo zece minute ca să găsesc cantina. Intru şi dau să mă aşez singur la una din mesele rotunde, până ce-l văd pe Ram făcându-mi semne.

— Mersi că m-ai lăsat baltă, aud o voce în spate.

Mă întorc şi dau cu ochii de *eleva eminentă*.

— Credeam că tu m-ai părăsit.

Clatină din cap, ca şi cum ăsta ar fi lucrul cel mai ridicol pe care i-a fost dat să-l audă vreodată.

— Sigur că nu. Numai că n-am putut să ies din clasă mai devreme.

— Păcat, îi spun prefăcându-mă înţelegător. Dac-aş fi ştiut, te-aş fi aşteptat…

— Da, vezi să nu, zice dând din cap în direcţia lui Ram. Du-te să te aşezi la masa lui Ram. Am văzut că ţi-a făcut semn.

Îi arunc o privire şocată.

— Vai de mine. Chiar îmi acorzi această permisiune?

— La fel de bine poţi să stai şi lângă mine, spune, de parcă ar fi o opţiune la care aş sări în sus de bucurie.

— Nu, mersi.

— Mi-am închipuit eu.

Kiara se aşază la coada cu mâncare caldă, iar eu mă-ndrept spre masa lui Ram. Încalec un scaun şi Ram mă prezintă prietenilor lui, cu toţii tipi albi care arată la fel. Vorbesc despre fete, despre sport şi echipa lor de fotbal de vis. Mă îndoiesc că vreunul din ei ar rezista unei zile de muncă la fabrica de zahăr din Mexic. Unii dintre amicii mei câştigau mai puţin de cincisprezece dolari pe săptămână. Ceasurile de mână ale tipilor ăstora costă probabil mai mult decât salariul pe un an al prietenilor mei.

Madison își face apariția lângă masa noastră în timp ce Ram se duce să se așeze din nou la coadă.

— Bună, băieți, spune. Părinții mei pleacă din oraș în weekend. Vineri seara dau o petrecere, dacă vreți să veniți și voi. Numai să nu-i spuneți lui Ram.

Bagă mâna în poșetă și scoate dinăuntru un ruj. Învârte tubul de mai multe ori, apoi îi extrage capacul și se dă cu el pe buze. Când cred c-a terminat, își rotunjește buzele și continuă să plimbe rujul circular. Mă uit să văd dacă mai e și altcineva care urmărește showul erotico-glossy. Și bineînțeles, doi dintre amicii lui Ram s-au oprit din discuție și sunt complet captivați de talentele ei speciale. Ram se întoarce și se concentrează pe bucata de pizza cu pepperoni[1].

Când Madison pocnește din buzele rujate, îmi îndrept din nou atenția spre ea.

— Carlos, o să-ți dau datele mele de contact, zice ea, apoi scoate un pix și mă prinde de mână.

Se apucă să-și caligrafieze ca o artistă numărul de telefon și adresa pe antebrațul meu, deasupra tatuajelor. Face semn când termină împreunându-și degetele, după care pleacă spre masa unde stau prietenele ei.

Mușc din sandviș și scanez din priviri cantina, în căutarea Kiarei, personajul anti-Madison. E așezată la o masă cu un tip cu plete blonde zburlite care îi cad peste față. Gagiul e cam de înălțimea și conformația mea. O fi iubitul ei? Dacă-i așa, îi plâng de milă. Kiara e genul de fată care se așteaptă ca iubitul să-i fie supus și s-o pupe mereu în fund.

Corpul și mintea mea nu sunt făcute pentru supușenie și mai bine mor decât să pup pe cineva în fund.

[1] Specialitate italienească de salam picant.

Când Carlos Fuentes se mută în oraș, atmosfera se încinge...

Carlos se consideră trădat atunci când Alex, fratele mai mare pe care îl idolatrizează, hotărăşte să părăsească banda Latino Blood pentru a-şi face un viitor alături de iubita lui *gringa*, Brittany. Mai mult decât atât, Alex îl obligă pe Carlos să se întoarcă din Mexic şi să se facă băiat cuminte. Însă Carlos vrea să trăiască în continuare periculos. Dar legăturile cu banda lui din Mexic nu sunt uşor de rupt, chiar dacă acum locuieşte în Colorado, la unul dintre profesorii de colegiu ai lui Alex. Carlos nu se simte deloc în largul lui în suburbii. Şi e cu atât mai tulburat de sentimentele pe care începe să le nutrească față de Kiara, fiica profesorului, care nu seamănă deloc cu acele *chicas* mexicane exotice de care este atras de obicei. Curând, Carlos şi Kiara descoperă că, în relațiile sentimentale, legile atracției înfrâng diferențele sociale şi înlătură toate pericolele care conspiră să-i țină la distanță.

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* • BESTSELLER *USA TODAY*
BESTSELLER *PUBLISHERS WEEKLY*

„Amuzantă, încântătoare şi plină de sensibilitate."
– Lauren's Crammed Bookshelf

NU RATAȚI
volumul 1 din seria *Chimie perfectă*

RECOMANDAT DE:
CEA MAI TARE REVISTĂ PENTRU FETE
COOL Girl

www.perfectchemistrythebook.com
www.simoneelkeles.net

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-440-0
ISBN: 978-973-102-539-1
9 789731 025391
www.grupulcorint.ro

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: Guliver / Getty Images